

Презъ 1867 г. Л. Каравеловъ напусналъ Москва и заминалъ въ сръбската столица Бѣлградъ, запозналъ се тамъ съ сръбската младежъ, и започналъ да пише разкази и повести на сръбски езикъ. Благодарение на голѣмия си умъ, той станалъ скоро известенъ на цѣлата сръбска интелигенция и заелъ първо мѣсто въ нейнитѣ редове; почнали по едно време дори да го канятъ въ двореца на князь Михаила.

Когато умрѣлъ Раковски, Каравеловъ застаналъ на чело на българскитѣ революционери въ Букурещъ и започналъ да издава вестникъ *Свобода*, въ който се борѣлъ за освобождението на България отъ турска властъ.

Л. Каравеловъ много обичалъ Раковски за неговата честна и пламенна душа и защото виждалъ, че и той, като него, се борѣлъ цѣлъ животъ за свободата на своя народъ. Той възпѣлъ живота на Раковски въ едно отъ най-хубавитѣ си стихотворения, въ което като че ли самъ Раковски говори за себе си и ни разказва, какъ отъ детинство и до смъртъ се е борѣлъ за *свободата* на своя народъ.

Ето това стихотворение :

Когато бѣхъ азъ детенце
Тихо, нѣжно, мило ;
Когато бѣхъ азъ момченце
Лудо, младо живо ;
Кога станахъ на години,
Кога станахъ дѣдо,
Единъ бѣше моята баща,
Едно бѣ ми чедо :

Свобода, свобода!